

2023

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΙΧΑΣ

Γράφοντας για τὸν νέο συνάδελφο Γιάννη Μίχα, δὲν μπορῶ νὰ ἀποφύγω τελείως τὸ συναισθηματικὸ ὕψος, (πρὸς τοῦ ὁποίου τὶς εὐκολίες δὲν αἰσθάνομαι καμμία ἔλξη), ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχω παρακολουθήσει τὴν ἐργασία του τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ ξέρω τὶς πηγές του, τοὺς στόχους του καὶ τὴ ἤρεμη ἀφωσίωσή του στὴν φροντίδα τῆς τεχνικῆς ἀριτιότητος.

Ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Μίχα ἄρχισε νὰ διαμορφώνεται πρὶν μερικὰ χρόνια μὲ ἀφετηρία, νομίζω, τὴν πνευματικὴ καὶ αἰσθητικὴ γοητεία ποὺ ἄσκησε ἐπάνω του ἡ μελέτη τῶν ἁρμονικῶν χαράξεων καὶ ἰδιαίτερα τῆς χρυσῆς τομῆς.

Διαβάζοντας μιὰ παλιὰ μελέτη μου γιὰ τὶς ἁρμονικὲς χαράξεις καὶ ἀναλογίες, ⁽¹⁾ μοῦ εἶχε ζητήση τότε, γεμάτος ἐνθουσιασμό, περισσότερες πληροφορίες γιὰ νὰ προχωρήσῃ σὲ λίγο σὲ κατασκευὲς ἁρμονικῶν διαιρέσεων τοῦ χώρου οἱ ὁποῖες ἀποτελέσαν τὴ βάση διδασκαλίας του σὲ Διακοσμητικὴ Σχολή.

Ἡ μεταφορὰ αὐτῶν τῶν προβλημάτων στὸ ἐπίπεδο μὲ πρόθεση ὀργανώσεως στοιχειωδῶν κανονικῶν γεωμετρικῶν σχημάτων (τετραγώνων, κύκλων κλπ.) ὀδήγησε τὸν Μίχα σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπίπονη ἀναζήτηση τῶν σχέσεων ἐκείνων ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν τὴν βάση τῆς πλαστικῆς του ἐκφράσεως. Πιστεύοντας ὅ ἴδιος στὴν ἐκφραστικὴ ἀμεσότητα τῶν ἀπλῶν γεωμετρικῶν σχημάτων ὀργανώνει τοὺς πίνακές του σὲ ὀριζόντιες λωρίδες μὲ συμπληρωματικὰ καὶ γαϊώδη χρώματα στὶς ὁποῖες παραθέτει ρυθμικὰ ἀντιπαράλληλα τρίγωνα καὶ ὀρθογώνια παραλληλόγραμμα μὲ λόγους πλευρῶν φ, 1 : 2, κλπ. ⁽²⁾

Ἀργότερα τὸ τετράγωνο καὶ ὁ κύκλος, τὰ ἀπλούστερα κανονικὰ γεωμετρικὰ σχήματα μὲ τὴν ἀπόλυτη ἀντίθεση τῶν εὐθυγράμμων καὶ καμπύλων στοιχείων, ἐπαναλαμβάνονται δημιουργώντας μιὰ «ἀφανῆ» ἁρμονία. ⁽³⁾

Στὰ τελευταῖα του ἔργα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ μεταβάλλῃ τὴν οὐδετερότητα τῆς ἐπίπεδης μορφῆς τῶν ἔργων του μὲ δύο τρόπους: α) μὲ τὴν δημιουργία ἐξεχουσῶν τομῶν καὶ β) δίνοντας στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἔργου του κυματοειδῆ μορφή.

Οἱ ἀρετὲς ποὺ παρατηροῦμε στὴν ἐργασία τοῦ Μίχα: ἡ ἐπιλογή τῶν λιτῶν ἐκφραστικῶν μέσων, ἡ συνεχῆ καὶ πειθαρχημένη μελέτη καθὼς καὶ ἡ μεθοδικὴ τεχνικὴ ἐπεξεργασία τῶν ἔργων του, θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ τὴν προωθήσῃ ἐμπλουτίζοντάς τὴν μὲ νέα στοιχεῖα πολλαπλῶν ἐκφραστικῶν δυνατοτήτων.

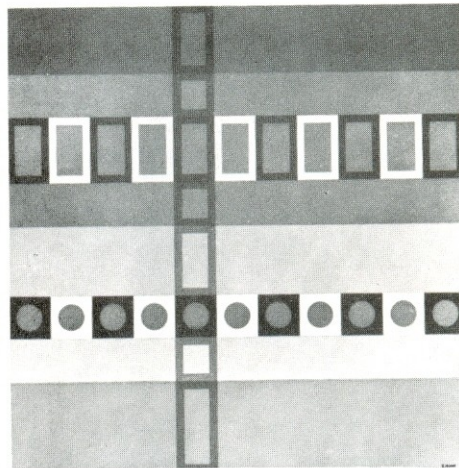
Δεκέμβριος 1972

Π. ΕΛΓΟΡΑΡΗΣ

1. Χρονολογικὰ ἡ πρώτη μελέτη μου μὲ τίτλο «Ἁρμονικὲς χαράξεις καὶ ἀναλογίες στὴ ζωγραφικὴ», (περ. «Ζυγός», τ. 45, 1959), βασισμένη σὲ σχετικὲς μελέτες τοῦ Δ. Πικιώνη γιὰ τὸ χρώμα καὶ τοῦ J. Hambidge γιὰ τὰ δυναμικὰ ὀρθογώνια. Δὲν φανταζόμουν τότε τὴν ἐπίδραση ποὺ θὰ εἶχαν γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἐργασίας τοῦ Μίχα αὐτὲς οἱ θεωρήσεις.

2. Ἡ σχέση τῆς χρυσῆς τομῆς εἶναι φ = 1,618 : 1.

3. «Ἁρμονία ἀφανῆς φανερῆς κρέσσων», Ἡράκλειτος, ἀποσπ. 29 (54).

ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Γεννήθηκε στην Αθήνα τὸ 1938.

Σπούδασε ζωγραφικὴ στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ζωγράφου Κ. Ἡλιάδη (1955-1958) καὶ τὰ ἐπόμενα χρόνια στὸ Παρίσι, στὴν ECOLE DES METIERS D'ART ἀπὸ ὅπου ἀπεφοίτησε τὸ 1962.

Ἔλαβε μέρος στὸ Salon National des Beaux Arts στὸ Παρίσι (1959), στὶς 10ῃ καὶ 11ῃ Πανελληνίες Καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις, καθὼς καὶ στὴν «4ῃ ἐκθεση Νέων Καλλιτεχνῶν» τῆς Ἑλληνο-αμερικανικῆς Ἑνώσεως, στὴν Αἴθουσα Κέννεντυ (1972).

Δίδαξε ὡς καθηγητὴς καλλιτεχνικῶν μαθημάτων σὲ Τεχνικὲς Σχολές. Μέλος τοῦ Κ.Ε.Ε.

26 Ιανουαρίου — 12 Φεβρουαρίου 1973
Γκαλερί «Νέες Μορφές» Βαλαωρίτου 9α - Αθήνα